

Dėkojame mokyklos Direktorei Irenai Švėgždienei, parėmusiai knygelės leidybą

Mokinių kūrybos antologiją rengė:

Lietuvių kalbos mokytojai Dalė Adamonienė, Nastutė Revinskaitė, Alma Lakavičienė, Rūta Janušonienė, Jordanas Šaškauskas, anglų kalbos mokytojos Aurika Sirvidienė, Vaida Juknienė, dailės mokytoja Edita Šiurkienė

Piešiniai:

5-10 klasių kūrybinių darbų paroda „Lietuvos tautinis kostiumas“, skirta Tautinio kostiumo metams, rengė dailės vyresnioji mokytoja Edita Šiurkienė;

10^a klasės mokinės Lauros Rudzevičiūtės piešiniai.

Viršelyje – 10^a klasės mokinės Lauros Rudzevičiūtės piešiniai

Maketavo mokytoja Dalė Adamonienė

Turinys

5a klasė, mokytoja Rūta Janušonienė

Akvilė Chrisanovaitė Saulės spindulys.....5

Haroldas Montvila Vasara.....6

Rugilė Uginčiūtė Vasaros rytas.....6

5b klasė, mokytoja Dalė Adamonienė

Simona Mikučionytė Šalis, dėl kurios gyvenu.....7

Haiku.....7

Rudeniniai lapai.....8

Diana Baltramavičiūtė Haiku.....8

Rūta Grigaravičiūtė Snaigių žaismas.....9

Jūra.....9

Goda Ugianskytė Lapė apgavikė Pasakėčia.....10

Kornelija Tamašauskaitė Medis ir lapai Pasakėčia.....10

Haiku.....10

Aistė Grigaliūnaitė Penalo gyventojai Pasakėčia.....11

Žuvelė ir delfinas Pasakėčia.....11

Lyg mažas vaikelis.....11

Domas Šidlauskas Kiškio patyčios Pasakėčia.....12

Angelas.....12

Justė Bielskytė Istorija knygų lentynoje.....13

Haiku.....13

Greta Kundrotaitė Haiku.....14

Mįslės.....14

Ernestas Launikonis Blogas vilkas Pasakėčia.....15

Augustė Brazauskaitė Dramblys ir varlė Pasakėčia.....15

Neringa Lupeikaitė Mano mama.....15

5b klasė, mokytoja Vaida Juknienė

Aironas Kleistas A dog Haiku.....15

Aistė Grigaliūnaitė A hen Haiku.....16

Rūta Grigaravičiūtė A parrot Haiku.....16

Giedrė Keršytė A tiger Haiku.....16

6b klasė, mokytoja Nastutė Revinskaitė

2 *Justina Šaltytė Taip - ten Lietuva.....17*

Kamilė Žitkauskaitė Mano tikslas.....18

Austėja Navickaitė Lėlių gyvenimas.....19

Andrėja Matuzevičiūtė Tėvynė.....20

Ugnė Vaitkevičiūtė Ilgai.....20

Martynas Zareckas Vėlyvas pavasaris.....21

7a klasė, mokytojas Jordanas Šaškauskas

Otilija Rukšnaitytė Ar Jūs žinot?.....22

Mano nuotaika.....22

Saulės lieptais.....22

Mėlynakė meilė.....23

Noriu dainuoti.....23

7a klasė, mokytoja Rūta Janušonienė

Fausta Mikelionytė Mamai.....24

Simonas Beniušis Trumpa meilė.....24

Vestina Kolaitytė Žiedai.....25

Aistė Sabeckytė Nežinia.....25

Rugilė Karalevičiūtė Laikas.....25

7 a klasė, anglų kalbos mokytoja Aurika Sirvidienė

Fausta Mikelionytė Haiku.....27

Andrėja Kaškauskaitė Haiku.....27

Rugilė Karalevičiūtė Haiku.....27

Lukrecija Šileikytė Haiku.....28

7 b klasė, mokytoja Alma Lakavičienė

Justina Mekionytė Spindinčiame danguje.....28

Smiltė Ramonaitė Povas.....29

Evelina Salelionytė Viltis.....30

Varlytė.....30

Herkus Žilaitis Ką daro didesni?.....31

8 a klasė, mokytoja Dalė Adamonienė

Miglė Liubamirskaitė Trioletas.....32

Aurelija Žekevičiūtė Trioletas.....32

Ieva Kalinauskaitė Trioletas.....33

Laura Svetavičiūtė Trioletas.....33

8b klasė, mokytoja Aurika Sirvidienė

Aušra Plutaitė Haiku.....34

Emilija Baltaduonytė Bobas Dylanas **Karo meistrai** (vertimas).....35

Justė Griškonytė Tanka.....36

Haiku.....36

Bobas Dylanas **Karo meistrai** (vertimas).....37

Kristijonas Čiulčinskas Bobas Dylanas **Su Dievu tavo pusėje**.....38

10a,b klasė, mokytoja Nastutė Revinskaitė

Andželika Dapkevičiūtė **Užburtas pasaulis**.....39

Šiandien aš miriau.....40

Vilija Valiukonytė **Arbatos puodelis**.....41

Mėnesienos sonata.....42

Tą kartą lijo.....43

Laura Rudzevičiūtė **Gyvybė geležiniame mieste**.....44

Žemės valdovai.....44

Eglė Navickaitė **Ritmas**.....45

Grimztančios sutemos.....45

Rasa Butkutė **Gėlių likimas**.....46

Gyvenimo sausra.....46

Milena Kalesninkaitė **Premjera**.....47

Gyvenimo labirintas.....47

10a klasė, mokytoja Dalė Adamonienė

Auksė Grabauskaitė **Pavasarij**.....40

Eglė Navickaitė, Milena Kalesninkaitė ir Rasa Butkutė **Recenzija**...48

Akvilė Chrisanovaitė

Saulės spindulys

Saulės spindulys šviesus

Suspindėjo danguje.

Saulės spindulys šviesus

Šildo, linksmina visus.

Saulė jo mama gera,

Ji mokina tik viena.

Šildyti visus:

Ir mažus, ir didelius.

Spinduliai jo broliai,

Šoka danguje,

Linksmina ir groja,

Ir dainas dainuoja.

Tėtis – jo mėnulis,

Senas ir ramus.

Naktį šviečia žemei,

Dieną miega saldžiai.

Saulės Spindulėlis

Mylimas visų.

Saulės Spindulėlis

Mažas ir judrus.

Haroldas Montvila

Vasara

Greitai vasara ateis,
Mokslo metai pasibaigs.
Laukiu aš gerų orų,
Noriu šėlti ant bangų.

Vyksiu su šeima prie jūros,
Gaudysiu nuo tilto žuvį.
Vakare žiūrėsiu į saulę
Ir mąstysiu apie pasaulį...

Rugilė Uginčiūtė

Vasaros rytas

Prašvito saulė rytuose,
Žolė pasidengė rasa.
Pakilo mažas vieversys
Ir žadina visus kasryt.

Pražydo pievose žiedai,
Pradėjo šokti margi drugiai.
Žiogai smuiku užgrojo,
Visus gyvius išviliojo.

Bitutės zvimbia ant gėlių,
Medutį renka iš žiedų.
O, koks gražus saulėtas rytas,
Tarsi paveikslas nutapytas.

Simona Mikučionytė

Šalis, dėl kurios gyvenu

Lietuva – mano tėviškė,
Mano žemė, kurioj aš gimiau,
Mes visi čia bendraujam lietuviškai
Ir nerasim, kur būtų geriau.

Čia gyvena tėvai ir seneliai,
Čia ir protėvių mūsų kapai.
Čia mieli mums laukai ir miškeliai,
Artimi mums savi papročiai.

Lietuva man brangiausia šalis,
Dėl kurios ir kurioj gyvenu.
Čia statysiu svajonių pilis
Ir tvirtoves prasmingų darbų.

*

Saulutė šviečia,
Medeliai žydi šiandien.
Jau grįžo giesmės.

*

Rusvi lapeliai.
Nupliko medžių šakos,
Atskuba šaltis.

*

Laikrodis tiksi,
Skaičiuojame minutes.
Ištariu sudie.

Rudeniniai lapai

Pažiūrėkit, kaip gražu -
Krinta lapai pamažu.
Sukas, šoka jie ore,
Kviečia prisijungt drauge.

Rudenėlis nebaisus,
Net jei prausia mus lietus.
Saulė slepias ar nušvitus -
Lapai krinta ir vis sukas.

Lapais žemė apsiklojus
Apie vasarą galvoja.
O kol kas gelsvai, rudai
Lapais puošiasi laukai.

Medžių šakos lieka nuogos,
raudonuoja vien tik uogos.
Jos paukšteliams maistas bus
Per baltos žiemos speigus.

Mįslė

Nuleido senis savo marškinius ant miesto. (*Rūkas*)

Diana Baltramavičiūtė

Haiku pagal M. K. Čiurlionio paveikslą „Tiesa“

Žmogus laiko šviesą
Į šviesą skrenda angelai
Jie skrenda į šviesą ir dingsta

Rūta Grigaravičiūtė

Snaigių žaismas

Vieną rytą aš pabudus
Žiūriu – snaigės šoka, sukas!
Kaip norėčiau, kaip norėčiau
Prisidėti aš prie jų!
Kaip gražiai jos visos šoka
Mažos, didelės ir baltos
Šoka, sukasi ratu - - -

Visos krinta palengva
Aš norėčiau jas pagauti
Ir turėti visada.
Niekada jų nepalikčiau...
Bet... ištirptų. Tai bėda!
Aš liūdėčiau visada.

Jūros ošimas

Kaip aš mėgstu vakarais
Vaikščioti prie jūros!
Jūra ošia taip keistai
Ji mane ramina - -
Kaip norėčiau amžinai
Aš girdėti jūrą!

Mįslė

Atsistoji prieš jį ir matai medžius, saulę, namus. (Langas)

Lapė apgavikė

Pasakėčia

Gyveno kartą lapė ir vilkas. Lapė pasikvietė vilką ir paprašė, kad sunėštų malkas olon. Vilkas, aišku, nesutiko. Bet lapė jam pažadėjo maisto krepšį. Tada vilkas jau sutiko. Atliko visus darbus ir sako:

-Na, lapute, duok man maisto krepšį, kaip žadėjai.

-Ne, brangusis, aš tave apgavau. Eik sau iš čia.

Moralas: nepasitikėk nepažįstamais, nes dažniausiai jie apgauna.

Kornelija Tamašauskaitė

Medis ir lapai

Pasakėčia

Vieną kartą medis sako lapams:

-Na, kam jūs reikalingi? Tai nukrentat, tai vėl užaugat. Man tik svorio pridėdat.

Lapai pasipiktinę sako:

-Mes esam ant tavęs, kad tu nebūtum plikas kaip tilvikas.

Moralas: vienas kitam mes esam reikalingi.

Haiku

pagal M. K. Čiurlionio paveikslą „Ramybė“

Saulė bunda

Vanduo banguoja

O mergaitės Širdyje ramybė

Penalo gyventojai

Pasakėčia

Mokykliniame penale susitiko pieštukas, trintukas ir parkelis. Pieštukas tarė:

-Jeigu manęs nebūtų, niekas nieko negalėtų nupiešti.

Trintukas atsako:

-O jeigu manęs nebūtų, niekas nieko negalėtų ištrinti.

Pieštuko ir trintuko pokalbį nugirdęs parkelis tarė:

-Man atrodo, kad jūs abu vienodai reikalingi.

Žuvelė ir delfinas

Pasakėčia

Vieną kartą delfinas pasigavo žuvelę ir jau ruošėsi ją praryti, tik...

-O didis delfine, paleisk mane, kas žino, gal kada nors aš tau padėsiu.

Delfinui užėjo gerumo metas, tad jis paleido tą žuvelę ir nuplaukė sau. Po kiek laiko delfiną pagavo brakonieriai. Kur buvus, kur nebuvus pro šalį plaukė ta žuvelė. Ji pamatė į bėdą pakliuvusį delfiną, prakando tinklą ir delfiną išgelbėjo.

Moralas: ir maži draugai gali daug padėti.

Lyg mažas vaikelis
Sėdėjo ant kalno.
Lyg mažas paukštelis
Suko ratu.
Saulėlydžio toly
Nurimusi jūra.
Ir pūkas iš pienės
Išėjo kartu.
Čia šilta ir šalta,
Čia lengva, sunku...
Pakelk mane, paukšti,
Ant savo sparnų!

Kiščio patyčios

Pasakėčia

Viename sename, tankiame miške gyveno ežys, o jo kaimynas buvo kiškis. Tas kaimynas kas kartą susitikęs ežį vis erzindavo sakydamas, kad ežys yra lėtas ir negražus, su spygliais. O kiškis laikė save greičiausiu ir gražiausiu visoje girioje ir tuo labai gyrėsi.

Kartą saulėtą gražią rudens dieną jie susitiko toliau nuo namų. Kiškis vėl pradėjo erzinti ežį, kad jis lėtas – kol namo pareis, ir rytas ateis. Ežys nieko į tai neatsakė, toliau dirbo savo darbą.

Netolieseėjusi lapė užuodė juos ir staiga iššokusi iš krūmų bandė pagauti sau pietus. Ežiukas tik susigūžė į kamuoliuką ir saugus, o kiškiui teko išbandyti savo jėgas bėgant nuo lapės.

Moralas: neverta šaipytis iš kitokio, nei pats esi.

Angelas

Pagal M. K. Čiurlionio paveikslą „Angelas“

Juodas apsiaustas,
Juodi sparnai,
Baltos akys
Juodi veidai.

Mano mintys
Toli toli,
Nes angelo širdis
Arti arti.

Istorija knygų lentynoje

Kartą lentynoje gyveno dvi knygos: didžiulė pasakų knyga ir enciklopedija apie viską. Vieną dieną enciklopedija tarė:

-Žinai, aš pagalvojau, kad esu svarbesnė už tave. Tu tik pagalvok, mane naudoja nuolat, o tave tik prieš miegą vaikams paskaito. Mane naudos dar ilgai, o tave perskaitys ir užmirš.

Pasaka buvo labai jautri knyga, todėl išgirdusi tokius žodžius labai įsižeidė, net apsisverkė. Enciklopedijai nepatiko, kad pasakų knyga verkia, ir ji ėmė grubiai atsiprašinėti:

-Atleisk man! Aš tik pajuokavau!

Bet pasaka toliau verkė ir enciklopedija pratrūko:

-Tai tiesiog kvaila! Tu negali pykti dėl tiesos!

Abi knygos ilgai nesikalbėjo ir enciklopedija suprato, kad reikia tinkamai atsiprašyti:

-Atleisk man,- kalbėjo enciklopedija, - aš buvau nejautri ir šiukšti.

Jei aš būčiau tu, man būtų sunku atleisti, tikiuosi, nedelsiau pernelyg ilgai, kad atsiprašyčiau taip, kaip tu nusipelnei. Ar gali man atleisti?

-Ir tu man atleisk. Aš per jautriai sureagavau. Būkim vėl draugės.

Haiku pagal M. K. Čiurlionio paveikslą
„Zodiako ženklas. Vandenis“

Karalius pila
Vandenėlį į jūrą,
O žvaigždės žiba.

*

Sėdi karalius,
Vandenunų valdovas.
Žvaigždės jam šoka.

*

Pasižiūri į paveikslą,
Šilti jausmai užplūsta:

Čia karalius didis sėdi,
Čia žvaigždelės jam vis šoka.

Šio karaliaus darbas didis –
Dovanoti Žemei gėrį,
Pavadinimu vanduo.

Greta Kundrotaitė

Haiku pagal M. K. Čiurlionio „Zodiakas. Liūtas“

Liūtas, gyvūnas,
Jis dangaus deimantuose.
Dangus ant drobės.

Mįslės

Sukas aukštai dvi gražios panelės, blizga deimantu, o vidus plastikinis.
(*Auskarai*)

Išmintingiausia pasaulyje, nieko nepamiršta, gali gyventi 100 metų.
(*Knyga*)

Pasuksi ausį į pietus, nosis pradės bėgti, pasuksi ausį į šiaurę – nosies nebeliks. (*Vandens čiaupas*)

Saugo pinigus, bet ne bankas, saugo užrašus, bet ne knyga. (*Taupyklė*)

14

Ernestas Launikonis

Blogas vilkas *Pasakėčia*

Seniai seniai gyveno vilkas vardu Lukis. Jis visus skriaudė ir iš visų šaipėsi.

Vieną dieną vilkas ėjo takeliu. Staiga ant skriaudiko užkrito didžiulė šaka ir jį prispaudė. Bet jam niekas nenorėjo padėti.
Moralas: jei kitus skriausi, niekas nenorės tau padėti.

Augustė Brazauskaitė
Dramblys ir varlė

Pasakėčia

Atėjo dramblys prie balos vandens atsigerti. Staiga iššoka varliukas ir šaukia:

-Negerk vandens, man ir taip mažai!
-Vandens visiems užteks, - atsakė dramblys.
-Šis vanduo mano! – sukurkė varlė.
-Ar tau gaila to vandens? – paklausė dramblys.
-Taip, gaila! – atkirto varlė.
Supyko dramblys ant varlės ir išgėrė visą balos vandenį.
Taip varlė ir liko kurkti pelkėje.

Neringa Lupeikaitė

Mano mama

Yra daug gerų mamų,
Bet mano mama geriausia,
Negaliu jos palikt niekada,
Nes man ji pati brangiausia.

Nušvinta ji kaip saulė man ryte,
Globoja kaip Angelas Sargas,
Kol esu su mama,
Nežinau, kas yra vargas.

15

Aironas Kleistas

A dog

I see a little dog
woof woof woof woof woof
eating a hotdog

Šuo

aš matau mažą šuniuką
au au au au au
ėdantį dešrainį

Aistė Grigaliūnaite

A hen

I grow baby chicks
I have colourful feathers
sometimes I lay eggs

Višta

aš auginu viščiukus
mano plunksnos spalvingos
kartais aš dedu kiaušinius

Rūta Grigaravičiūtė

A parrot

it is beautiful
and has a really sweet voice
it shines like the moon

Papūga

ji nuostabi
švelniu balseliu
lyg mėnuo suspindi

Giedrė Keršytė

A tiger

it's orange and black
the stripes covers its body
blending with nature

Tigras

juodai oranžiniai dryžiai
padengia jo kūną
ir susilieja su gamta

Justina Šaltytė

Taip - ten Lietuva

Ten, netoli jūros baltos,
Kur ošia bangos šaltos,
Kur laivai plaukia be paliovos,
Taip - ten Lietuva.

Ten, kur miškai žaliuoja,
Kur saulė spigina laukuos,
Kur upės teka kalnuos,
Taip - ten Lietuva.

Ten, kur prieš šešetą amžių
Kariavo Lietuvos kariai,
Kur valdovai valdė išmintingai,
Taip - ten Lietuva.

Ten, kur gyvenu aš,
Mama, tėtis, mes visi!
Ten, kur gyvenimi tu,
Taip - ten Lietuva.

Kamilė Žitkauskaitė

Mano tikslas

Apie amžiną draugystę aš svajoju,
Kiekvieną dieną jos ieškojau.
Nenuleisdama rankų
Vis ieškojau ir ieškojau,
Tačiau niekaip neradau.

Apsiniaukus nevilties šešėliui,
Aš sėdėjau ir mažčiau...
Gal man nelemta būt laimingai?
Gal visgi tai ne man...

Atradus savyje aš trupinį vilties,
Apmąščius viską, ko taip troškau...
Aš siekiau savo tikslo ir toliau,
Iki tol, kol suradau.

Suvokus tai, jog aš laiminga,
Pati sau tyliai pasakiau:
Niekad nereikia pasiduoti
Visada atrast savy jėgų.

Austėja Navickaitė

Lėlių gyvenimas

Mes visi šiame pasaulyje
Kaip lėlės savo namelyje,
Eile išrikuotos.
O likimas tik mūsų valdytojas.

Su vienomis jis žaidžia,
O kitos tik šalia guli.
Greit pabosi, nenustebk,
Jei gulėsi atokiai nuo visų.

Niekam nebereikalinga,
Visų užmiršta.
Kiti tik ir lauks,
Kada dingsi iš čia.

Toks jau tas gyvenimas,
Pilnas nuoskaudų didelių.
Gaila, kad realybė tokia pati,
Liūdna ir žiauri.

Andrėja Matuzevičiūtė

Tėvynė

Tą šalį apjuosta
vaivorykštės juosta.

Tuos kvepiančius
miškus ir rasotą žolę.

Auksinius rugius, iš
kurių kepama duona.

Tą dangaus mėlynę su
pūkų debesėliais.

Ir šalies tradicijas,
sukurtas su meile,

Mes vadiname TĖVYNĖ!

Ugnė Vaitkevičiūtė

Ilgai

Ilgaiėjau.
Nuo žemės kojom atsispyriau, pakilau.
Skridau.
Aukštai buvau, aukštai.
O ežerai spindėjo.
Miškai šoko ir lingavo.
Upės čiurleno ir šniokštė.
Nors nieko nereikėjo.
Bet daug visko trūko.
Tik laukus užklojo rūkas.
Jau vėlu.

Martynas Zareckas

Vėlyvas pavasaris

Pavasaris atėjo,
Bet šilumos nėra,
Nors pauksčiai jau čiulbėjo,
Už lango dar žiema.

Dar pasirodys snaigės
Ir vėjas neramus.
Žiema, atrodo, baigės,
Pavasaris pabus.

Bet saulė bando lįsti
Pro debesis riebius,
Ir nori nepaklysti
Jos šviesūs spinduliai.

Paliečia jie ir medį,
Ir krūmus, ir gėles,
Netruks viskas pražysti,
Pradžiugins akeles.

Ar Jūs žinot?

Kažkas seniai pasakė man,
Kad audra ateina po tylos,
(žinau, tai įvyks juk kada nors)
Kažkas seniai pasakė man,
Kad saulė šviečia, lis lietus.

Ar Jūs žinot? Ar kada matei tu lietu?

Mano nuotaika

Kas man patiko – nepatinka,
Kas buvo balta – tapo pilka.
Gal taip nėra, bet man atrodo,
Kad tai, kas pilka – virsta juoda.

Saulės lieptais

Geltonai pražydo liepos,
Bitės dūzgia nuo pat ryto,
Neša medų saulės lieptais,
kol lietus dar neiškrito.

Vasara ateina iš vaikystės kiemo,
Aš žinau jos dainą, ir tikrai ne vieną.

Staipos vasara prieš saulę,
Šitaip kvepia, šitaip žydi.
Žvelgia saulė be apgaulės,
Spindulių ji nepavydi.

Mėlynakė meilė

Nuo žolės nuslydo ilgesys,
Vėjo genamas plazdena jis.
Į tą pusę, kur širdis miela,
Meilės paliesta.

Ir apskridęs žemę tris kartus,
Ilgesys nutūps į tuos namus,
Kur žali laukai, kur laukia ji,
Meilė Mėlynakė nerami.

Noriu dainuoti

Mama, aš noriu dainuoti,
Nuvesk, kur dainos gyvena.
Ten raktas, natas užrakinęs,
Melodiją groja nesena.

Aš noriu dainuoti,
Linksmi su visais.
Dainuot ir svajoti,
Ir saulėje žaisti linksmi.

Dainos labai man patinka,
Su vėju gėlėms diriguojau.
Jei lyja kieme arba sninga,
Prie lango natas solfedžiuoju.
Mama, aš noriu dainuoti,
Nuvesk, kur dainos gyvena.
Išmokus natas solfedžiuoti,
Dainuosiu jų pasaką seną.

Fausta Mikelionytė

Mamai

Myliu labai savo mamą,
Galėčiau pastatyti jai namą.
Iki debesų, iki pat žvaigždžių,
Kur gyventume kartu...
Gertume ten kavą
Ir šokoladinę kakavą.
Su grietinėle saldžia
Ir balta balta puta...
Bėgotume debesyse,
Svajotume žvaigždėse,
Tikėtume visata,
Nes ji tik mūsų atrasta...

Simonas Beniušis

Trumpa meilė

Eidama šalia,
Tu užkalbinai mane.
Dabar mes vaikštome kartu,
Nes abiem labai smagu.

Tu esi vienintelė tokia-
Nuostabi, graži, linksma.
Tačiau tu palikai mane,
Nes tavo meilė buvo per trumpa...

Vestina Kolaitytė

Žiedai

Išėjau į kiemą
Ir pamačiau ten liepą,
Pasidabinusią gelsvais žiedais,
Kurie kvepia labai skaniai.

Norėčiau nuskinti tau vieną,
Skaniai kvepiantį žiedą.
Ir šią šiltą dieną
Išeiti su tavimi į kiemą.

Bet staiga suplyšo dangus
Ir ant mūsų pasipylė lietus.
Mes pakėlėm žvilgsnius aukštai
Ir mums šypsojos saulės spinduliai.

Aistė Sabeckytė

Nežinia

Ant tamsiai pilko žirgo,
Su voratinklio suknia,
Su baltom šilkinėm rankom,
Ji paėmė mane.

Nujojo iki debesų,
Kur šviesu ir nebaisu.
Ji paguldė mane ant pūkų
Ir pagydė nuo žaizdų.

Nežinia gal atrodo baisi,
Bet ji yra arti.
Nereikia jos bijoti,
Tiesiog apie ją nebegalvoti.

Rugilė Karalevičiūtė

Laikas

Kai aš maža buvau,
Rūpėjo man žaisliukai.
Kai paūgėjau,
Svarbiau pasidarė berniukai.

Studente kai tapau,
Vaikiną pamilau.
Ir greitai ištekėjau,
Vaikučius auginau.

Visai nepastebėjau,
Kaip greitai pasenau.
Anūkėlius lopšy supau
Ir džiugią ašarą braukiau.

Kaip greit prabėgo metai!
Kaip greit tapau mama!
Aš greit susiraukšlėjau,
Likau visai viena

Fausta Mikelionytė

I got up early
This morning is so pretty
The sun is wearing shiny dress

Atsikeliu anksti
Šis rytas toks gražus
Saulė dėvi švytinčią suknelę

Andrėja Kaškauskaitė

The bee flies quickly
It comes around and stings me
Then falls on the ground

Bitė lakioja greitai
Ji pamato mane ir įgelia
Tada staiga krinta žemėn

*

You are so beautiful
But I do not care,
Because it's hard to be saved
By the prince who's not here

Tu toks dailus
Bet man tai nesvarbu
Nes neįmanoma būti išgelbėtai
Princo, kurio nėra šalia

*

I think of you
And the water feels
As if it's pouring over the mountains

Galvoju apie tave
O vanduo jaučiasi taip
Lyg tekėtų per kalnus

Rugilė Karalevičiūtė

Stars are amazing
They shine so brightly in the sky
Can you make a wish?

Žvaigždės nuostabios
Jos taip skaisčiai spindi danguje
Ar gali sugalvoti norą?

*

I didn't know that
Pancakes have got wings
They flew out through my window

Aš nežinojau, kad
Blynai turi sparnus
Jie išskrido laukan pro mano langą

Lukrecija Šileikytė

Haiku

Listen to these sounds	Pasiklausyk šių garsų
Someone's playing the piano	Kažkas groja pianinu
It's like enjoying mild latte	Taip gera lyg gerčiau švelnią Latte kavą

*

Cyan butterfly	Kajano drugelis
Sends kisses to all children	Siunčia bučinius visiems vaikams
To make their dreams sweet	Kad jie sapnuotų saldžius sapnus

Justina Mekionytė

Spindinčiame danguje

Suspindėjo du lašaiukai
Ant lelijos, ant baltos,
Ir nuplauks jie vandenėliu
Į jūružę ant bangos.

O kitam gale pasaulio
Suspindėjo aukso saulė.
Ir sušildė lašelius,
Didžios jūros du krislus.

O pasaulio pakrašty,
Nematytoje šaly,
Susitiksit judu du
Ir nuplauksite kartu!

Smiltė Ramonaitė

Povas

Kur žali kalnai
Ir šviesiausios pievos,
Žydi geltonai,
Ten dailiausios pienės.

Tik užlipk į viršų –
Pamatysi grožį.
Mirgu margu – kiek spalvų,
Saulės spindulių!

Šypsnis geltonas,
Šypsnis ir žalias,
Dar ir mėlynos –
Hipnotizuoja jos!

Didelis, grakštus
Paukštis čia gi stovi!
Daili figūra,
Kerintis jos grožis.

Povas – tas karalius,
Nuostabių spalvų.
Bet tave pamatęs,
Slėps jas nuo kitų.

Viltis

Kai saulė pakyla,
Kai žolė sužaliuoja,
Ir noras svajoti
Kyla staiga.

Taip bunda viltis
Kaip maža kibirkštis
Pavasarij šviesų
Kartu su aušra.

Varlytė

Gyveno kartą varlytė,
Ji buvo vardu Marytė.
Perlą staiga surado
Ir liko Marytė be žado.

Svajojo apie gražius
Vėrinius ir karolius.
Į svečius visus kvietė
Ir nosį aukštai rietė.

Bet staiga perlas dingo,
Širdis į kulnus nusirito.
Varlytė verkė, dejavo,
Kad perlo jos niekas nerado.

Taip ir liko varlytei,
Kuriuos vardas Marytė,
Tik gražios svajonės
Ir minčių klajonės.

Ką daro didesni?

Medžiai ošia,
Saulė šviečia,
Vėjas pučia,
Paukščiai gieda.
Šunys loja,
Katės miaukia
Pelės cypia,
Vaikai klykia!

O ką daro vyresni?
Ne vaikai, o didesni!
Gal dar žaidžia?
Gal dainuoja?
O gal kartais net svajoja?

Iki šiol dar nieks nežino,
Gal paklauskim paties Džino?

Sužinosime rytoj,
Dar palaukit - ir bus tuoj!

Miglė Liubamirskaitė

Trioletas

Ant ledo lyčių ima tolti žiema,
Padangėje saulė, veide šypsena.
Pavasaris šaukia: „Ateikite čia!“
Ant ledo lyčių ima tolti žiema.
Nors, rodos, jau liūdna nebus niekada,
Nuo stogo nutykšta varveklis rauda.
Ant ledo lyčių ima tolti žiema,
Padangėje saulė, veide šypsena.

Aurelija Žekevičiūtė

Trioletas

Ten stovi senas medis,
Rankas aukštyn iškėlęs,
Girdžiu, kaip girgžda šakos.
Ten stovi senas medis,
Šakom į Paukščių Taką
Žvaigždes krūvon sužėręs.
Ten stovi senas medis
Rankas aukštyn iškėlęs.

Ieva Kalinauskaitė

Trioletas

Tavo žalios akys atsimerks,
Bus vidurnaktis, aplink tylu –
Jos regės, kaip medžių šakos verks.
Tavo žalios akys atsimerks,
Ir naktis šviesias žvaigždes pažers,
Ir pajusi, kaip širdy šviesu.
Tavo žalios akys atsimerks,
Bus vidurnaktis, aplink tylu.

Laura Svetavičiūtė

Trioletas

Pavasaris ateina laukais –
Žibutės pasklinda po pievą,
Drugeliai jau skraido pulkais.
Pavasaris ateina laukais.
Išeisiu aš su draugais
Pažaisti tinklinio į kiemą.
Pavasaris ateina laukais –
Žibutės pasklinda po pievą,

Aušra Plutaitė

Haiku

Spring is in the field,
Flowers are blooming, sun's high
Baby's laughing

*

Winter is coming
Fall from the sky white snowflakes
I just love their show!

*

Dogs are really cute
They like to play and chase tails
They are my best friend

Vertė: Emilija Baltaduonytė

Bobas Dylanas **Karo meistrai**

Ateikit jūs, karo meistrai,
Tie, kurie pagaminot visus ginklus,
Tie, kurie pagaminot mirties lėktuvus,
Tie, kurie pagaminot visas bombas,
Tie, kurie slepiatės už sienų,
Tie, kurie slepiatės savo kabinetuose,
Aš tik noriu, jog žinotumėt,
Aš kiaurai permatau jūsų kaukes.

Jūs nieko gero nepadarėt,
Tik statot, kad sunaikintumėt,
Jūs žaidžiat su pasauliu,
Lyg jis būtų jūsų žaisliukas,
Jūs įbrukot ginklą man į rankas,
Ir slepiatės nuo mano žvilgsnio,
Jūs apsisukat ir bėgat kuo toliau,
Kai zvimbia greitos kulkos.

Kaip senasis Judas,
Jūs meluojat ir tikinat,
Kad pasaulinis karas gali būti laimėtas,
Jūs norite, kad patikėčiau,
Bet aš permatau jūsų darbus,
Ir perskaitau jūsų mintis,
Kaip permatau vandenį,
Kuris teka per mano akis.

Jūs užtaisot visus šautuvus,
Kad kiti iššautų,
Tada jūs atsitraukiat ir stebit,
Kaip mirčių skaičiai auga,
Jūs slepiatės savo rūmuose,
Kuomet jaunuolių kraujas
Išteka iš jų kūnų,
O jie laidojami purve.

Tanka

The cherry blossoms
The smell of them allures me
The songs of the birds
Make this plain silence to bloom
This is the awakening

Rožiniai žiedai
Kvapas, tvyrantis ore,
Paukščių giesmėse
Skleidžiasi romi tylą
Atbunda visa gamta

Haiku

Like a graceful princess
With crystal white dress
First winter snow

*

Big red umbrellas
Dark and ugly rainy days
Small snails in puddles

Bobas Dylanas **Karo meistrai**

Pasėjai didžiausią baimę,
Kurios niekuomet neišrausim.
Baimę gyventi
Šiame pasauly.
Nevertas esi kraujo
Tekančio tavy,
Nes drįsai nuskriausti vaiką
Motinos glėby.

Kiek daug aš žinau,
Ko nederėtų žinoti.
Galbūt manai, kad aš per jaunas.
Galbūt manai, kad aš dar kvailas.
Tačiau žinau aš iš tiesų,
Nors ir jaunesnis esu,
Kad net Jėzus neatleistų
Nuodėmių tavų.

Leisk vieno dalyko paklausti.
Ar pinigai iš tiesų yra toks didis gėris?
Ar nusipirksi už juos gailestį?
Kaip manai, ar įmanoma tai?
Manau, mirčiai atėjus
Atsiimti skolos
Visi uždirbti pinigai
Neišpirks sielos tavos.

Tikiuosi, kad mirsi
Ir kad tai įvyks greit.
Lydėsiu tavo karstą
Saulei šviečiant popiet.
Žiūrėsiu, kaip atgulsi
Mirties patalan.
Stovėsiu prie kapo,
Kol įsitikinsi - nebeatsikelsi.

Vertė: Kristijonas Čiulčinskas

Bobas Dylanas Su Dievu tavo pusėje

Išmokau nekęsti rusų
Visą savo gyvenimą
Jeigu kitas karas prasidės
Tai su jais mes turėsime kovoti
Nekęsti jų ir bijoti
Bėgti ir slėptis
Stoti į kovą drąsiai
Nes Dievas bus šalia manęs

Bet dabar mes turime ginklus
Cheminius ginklus
Jeigu jie bus panaudoti, būsim ir mes priversti tą patį padaryti
Vienu mygtuko paspaudimu
Šauti šūvį per visą pasaulį
Ir tu nepaklausysi, kodėl
Dievas bus šalia tavęs

Daug nemigo naktų
Mąščiau apie tai
Kad Jėzus Kristus buvo
Išduotas bučiniu
Bet aš negaliu mąstyti už tave
Tu turėsi pats nuspręsti
Ar šalia Judo Iskarijoto
Buvo Dievas

Dabar, kai išeinu
Pavargęs kaip po pragaro kančių
Pasimetęs esu, kad
Niekas negali apsaugoti
Kokie žodžiai dūzgia mano galvoje kaip bitės
Puolu ant žemės
Tad jeigu Dievas šalia manęs
Jis sustabdys kitą karą

38

Andželika Dapkevičiūtė

Užburtas pasaulis

Saulę naktį suradus,
Mėnulį dienoje pamilus,
Paukščių upė teka
Ažuolų viršūnėje atgimus.

Begalinės jūros mėlynas bangas,
Pakėlusi akis aukštyn matau.
Dvi kupinas ugnies akis
Savo kelyje aš sutikau.

Parodė jos man kryptį
Į užburtą pasaulį,
Kur laimės trupinėlį
Gali surast net smėlio saujoj.

Pasaulį, kupiną svajonių,
Taikos ir gėrio apsupty.
Ten šypsenos veiduos nedingsta,
O širdys skęsta nakties paslapy.

39

Šiandien aš miriau

Šiandien aš miriau,
Bet neliūdėkite -
Aš dar ne viską pasakiau.
Pasistenkit įsiklausyti įdėmiau.

Ne, aš tikrai nesugrįžau...
Ir nesakau, kad dabar yra geriau,
Tačiau dėl ko taip padariau?
Aš net pati to nežinau.

Nežinomybė - tai kančia,
Iš proto vedanti nevaldoma jėga.
Ji ištiesai kamuodavo mane.
Bet tai ne priežastis, kodėl dabar manęs nėra.

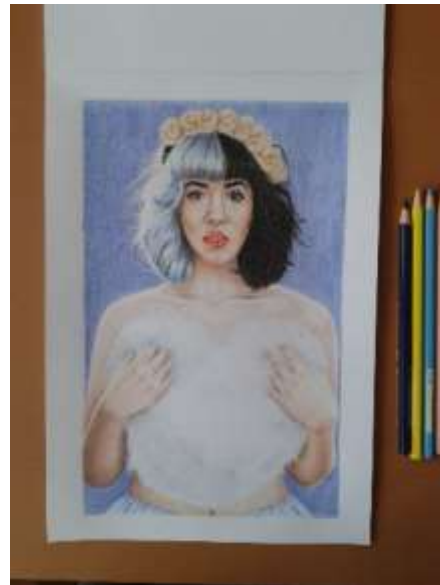
Nežinomybės dabar dar daugiau,
Todėl net nežinau, kodėl taip padariau.
Gal aš tiesiog išsigandau...
Bet nebijokite, nes šiandien aš miriau.

Auksė Grabauskaitė

Pavasarij

Pavasarij parskrido paukščiai
Pievos vėl ėmė žaliuoti,
Saulės spinduliai sušildė
Ir norisi basiems bėgiot.

Vėjas pučia dangiškas
Pro atvirus namų langus --
Kaip svaigi muzika
Garsiai ošia medžiai.

Vilija Valiukonytė

Arbatos puodelis

Ar žinai tą jausmą, kai atiduodi viską? Aš žinau.

Tai buvo naujas pasaulis - man nematytas, negirdėtas, nepažintas. Jis buvo visiškai kitoks. Aš jį iškart pamilau. Jis buvo toks šiltas ir malonus, bet jis neturėjo spalvų, jis buvo blankus, todėl kitiems buvo negražus. Aš norėjau jį pakeisti, nuspalvinti savo spalvom, norėjau atiduoti jam savo skonį ir kvapą. Aš negailėjau savęs.

Todėl iš lėto leidau savo spalvai, skoniui, kvapui pasklisti po pasaulį, maišytis su juo, sklįsti už jo ribų. Pasaulis iš lėto keitėsi ir aš tuo džiaugiausi. Taip džiaugiausi, kad net nepastebėjau, kad tuoj nebeturėsiu, ką daugiau duoti. Kaži ar man rūpėtų, jei ir būčiau pastebėjusi?

Tada Pasaulio šiluma pradėjo garuoti, o ir pats pasaulis keistai pakrypęs slydo man iš rankų. Aš prigėriau to gražiojo pasaulio, kiek galėjau. Greitai aš likau be savo pasaulio, likau tuštumoje. Dar galėjau jausti šokią tokią šilumą, likusią nuo jo, bet greitai ir ji turėjo išblėsti. Nespėjau sulaukti, kol šiluma išnyks, mane iš ten ištempė. Tada kažkas nematomo suspaudė mano visą esybę ir tie pasaulio likučiai, kuriuos dar turėjau, paliko mane, išgaravo kaip dūmai.

Galiausiai aš kritau į gilią, tamsią bedugnę. Paskutinis šviesos spindulėlis dingo, paliko mane ir daugiau nebegrįžo. Toje gilioje tamsoje pajutau kažką pažįstamą. Kažką tokio artimo, kas man priminė mane pačią. Norėjau jai kažką pasakyti, bet ji paklausė pirma:

„Ar žinai tą jausmą, kai atiduodi viską? Aš žinau.“

Mėnesienos sonata

Nakties tylą pertraukė gailus gaudesys. Tai nebuvo vilkas ar šuo. Tai net nebuvo gyvūnas. Mėnesienos apšviestame kambary, šalia nusistovėjusių šešėlių, atsirado dar vienas nakčiai nepažįstamas šešėlis. Jis ritmingai judėjo, tačiau labai suvaržytai, lyg būtų prilipdytas prie kito šešėlio.

Naktis jau nebegalėjo būti rami. Jos rimtį taip skaudžiai pertraukė vienas paprastas, su nakties galybe nepalyginamai mažas žmogelis. Tai jis prilipo prie fortepijono. Privertė tą galiūną raudoti ir gailiai dūsauti. Tai jis pakeitė tą subtiliai nuostabų peizažą, kurį naktis taip sunkiai kūrė. Jis atėjo ir sunaikino visa tai.

Bet argi taip yra iš tikrųjų? Ar tikrai fortepijonas verkė? Ne. Iš tos melodijos, kuri kaip kauksmas sudrumstė naktį, dabar liko tik gailus verksmas, kupinas neapsakomo skausmo, liūdesio ir nežinios. Ta melodija nuskriejo juodu dangumi lydima žvaigždžių. Net tas pasiutęs nesuvaldomas vėjas nustojo lakstyti tarp medžių. Jis švelniai ranka glostė medžių viršūnes, taip ramiai, taip tykiai, kad, jei nematytum, kaip kruta lapeliai, pamirštum, kad jis egzistuoja.

Ta melodija buvo tokia stipri, kad nutildė visus, gražino tą anksčiau iš nakties išplėštą ramybę. Jis tapo dalimi šešėlių žaismo, atsigavusio nuo mėnulio. Tas nelemtas, o gal vis dėlto lemtas, mažas žmogelis tapo nakties dalimi. Ir daugiau negalėjai jo vadinti mažu. Jis savo melodija lyg gijom apviję naktį ir ją saugojo.

Jo melodija buvo didelė...

Toks pats didelis buvo ir jis...

Jis buvo nakties dalis...

Tą kartą lijo

Tą kartą lijo. Lašai atšokdami krito ant žolės stiebelių, žiedlapių, lapų. Lietus taip pat krito ir ant jos. Ir ant jo.

Ji mėgavosi lietumi po skėčiu. Klausėsi, kaip lašai krito ant medžiagos ir džiaugėsi melodija. Lietaus dainos ją visados žavėjo, nes kiekvieną sykį natos, ritmas buvo kitokie. Jis skėčio neturėjo. Jam jo ir nereikėjo. Jis mėgo justi lietų. Šlapi plaukai, drabužiai prilipę prie odos. Kitus tai erzindavo, bet jį atgaivindavo. Lyjant jis vėl pasijusdavo gyvas, atsigaudavo lyg pievos ir medžiai.

Tačiau kad ir kaip jiems buvo gera, mintys apie vienas kitą nepalikdavo. Jiems abiem buvo įdomu, ką tas, apie kurį jie galvoja, veikia. Jis tikriausiai namie geria arbatą. Ji turbūt susisukusi į antklodę skaito. Net patys to nežinodami eina vienas priešais kitą, bet taip niekada ir nesusitinka.

Ji iškiša iš po skėčio ranką, kad pajustų lietų, bet jos galva nesušlampa, drabužiai lieka sausi. Jis pasislepia po pastoge, kad išgirstų lietų, bet garsas ne toks, melodija ne ta. Jie nesupranta vienas kito, todėl prasilenkia.

Praeidama ji jo nepajaučia.

Praslinkdamas jis jos neišgirsta.

Taip tarp jų susidaro lietaus siena, kuri užstoja jiems vienas kitą. Galbūt jie galėtų ją perlipti, bet garsai, jausmai juos veda į skirtingas puses. Tik nuėjus tolyn lietus aprimsta, debesis prasisklaido, kur ne kur išlenda saulutė ir nutvieskia šlapią žemę. Ji atsisuka pažiūrėti, ar ko nepajuto. Jis atsisuka pažiūrėti, ar ko neišgirdo. Bet nieko nepamato.

Juos skiria lietaus siena

Jai reikia Tai pajusti.

Jam – išgirsti.

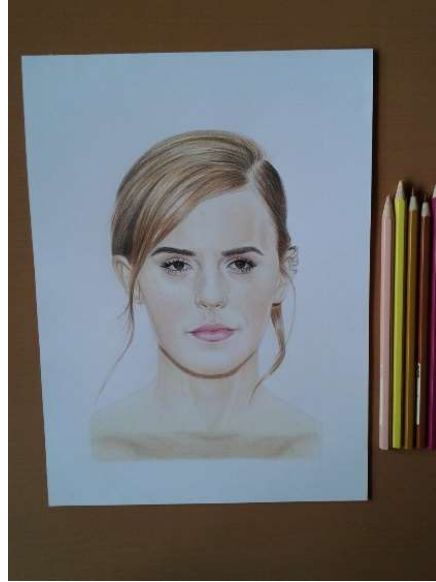

Gyvybė geležiniame mieste

Viskas aplinkui, net geležinis miestas,
Trykšta gyvybe ir žaluma:
Tarp betono plytelių
Pro vos perregimus plyšelius
Į viršų kyla žolė,
Trokštanti išvysti šviesą,
Ant mūrinių milžinų
Išsiraizgo tankūs vijokliai,
Miesto centre burkuoja
Margaspalviai balandžiai.
Visa tai - tarsi ženklas,
Ženklas, jog gyvybė yra visur.

Žemės valdovai

Amžius į amžių
Vyksta nesutarimai
Tarp Žemės valdovų,
Įnirtingai kovojančių
Dėl vietos po Saule,
Tikėdamiesi, jog žemė -
Tai galia ir šlovė,
Jog turtas -
Tai garbė ir laimė,
Jog tūkstantis kovų
Ir pralietas kraujas -
Tai menkniekis, vertas aukos.
Tačiau ar jie pastebi
Tuos menkus padarėlius,
Jiems po kojų
Raudančius dėl savo mylimųjų,
Kenčiančius nuo bado,
Trokštančius tik vieno
Vienintelio dalyko -
Taikos?

Ritmas

Argi nesijauti vienišas toje amžių utopijoje?
Be begalybės sienų kaip bedugnės krašto.
Nusidėvėjusioje dabarties tikrovėje,
Kur egzistencija tai viskas iš gyvenimo rašto.

Ir nieko jau nestebina
Gyvenimas per objektyvą.
Naivu tikėti bendrumu,
Kai dingusi mūs perspektyva.

Esybės slėpiniai keisti
Garsus balsų nutildo.
Ir tampa aišku - mes visi
Tik žmonės, prikaustyti prie ritmo.

Grimztančios sutemos

Į ką remias žvilgsnis,
Kai žiūrit aukštyn?
Mėlyną vakaro
prieblandą
Ar jos atspindį,
grimztantį vandeny.

Kur dingo mūsų sutemos,
Vasaros pavakarės, akimirka medžio pavėsy?
Juk gera žiūrėti tylint,
Bet ar skęstant tylėsi?

Rasa Butkutė, 10 b kl.

Gėlių likimas

Prašysdamos gėlės neklausia, ar verta,
Neklausia, ar gyventi bus sunku.
Nežino, kaip skaudžiai vėjas ir šaltis kerta,
Kaip lietūs plaka jų lapus.

Jos kovodamos stiebiasi į dangų,
Ieško prieglobsčio švelnaus.
O neradusios jos nenustemba,
Tik pasirengia kovoti dar stipriau.

Užklumpa audros, vėjai, lietūs
Ir blaško, į šalis vis mėto.
Bet gėlės pasiryžusios kentėti,
Saulėlydžio šviesoje vėl sužibėti.

Staiga nušvinta saulė, apšviesdama pasaulį.
Ji atneša gėlėms ramybę, šilumą, artumą
Atskleisdama jų drąsą ir tyrumą.
Galiausiai sužiba pirmasis žiedas, nujausdamas artėjant lietų...

Gyvenimo sausra

Jis eina dulkėtu keliu
Nejausdamas žemės po kojom.
Troškinamas saulės karščiu
Keliantis ir vis nesustoja.

Jis jaučia tą nežemišką jėgą,
Kuri vis verčia nustoti kovot.
Tarsi lapas prieš milžiną vėją
Pasidavęs nori sustot.

Bet netikėtai prasidėjęs lietus
Nuplauna dulkes nuo jo rankų, veido
Ir suteikęs šiuos gyvybės lašus
Toliau ir stipriau kovoti veda.

Milena Kalesninkaitė, 10b kl.

Premjera

Gyvenimas - kaip ribotas spektaklis,
Kuriame atlieki pagrindinę rolę.
Kiti žmonės, draugai ir praeiviai
Pabaigoj visko plos atsistoję.

Nors jie nežino tikrų paslapčių,
Kurios tėra tik teatro užkulisiai.
Bet jie klausysis tavęs paraidžiui,
Kai tu dėkosi už jų liūdesį.

Jie paguos tave ir supras
Nežinodami visos tiesos.
Bet vis tiek bus šalia,
Kai didi premjera išauš.

Gyvenimo labirintas

Gyvenimas lyg labirintas -
Eini tolyn ir viskas.
Kartais išsuki iš takelio,
Bet klaidos parodo tau kelią.

Su kiekvienu žingsniu atrandi
Kažką naujo ir nematyto.
Kai kurie keliai tau jau žinomi,
Kur istorija virsta ateitimi.

Gyvenimas būtų neįdomus
Be visų labirinto klystkelių...
Kai išsiaiškini juos visus,
Tu sužadini daug galimybių.

2017 m. mokinių kūrybos antologijos recenzija

Kaip ir kiekvienais metais Kauno Viktoro Kuprevičiaus pagrindinės mokyklos pavasariškąją tradiciją tapęs mokyklos bendruomenės kūrybinis projektas „Poezijos pavasarėlis“ suburia ir skatina įprasminti įvairaus amžiaus mokinių kūrybinį progresą ir ugdymą. Kiekviena mokinių kūrybos antologija yra kitoniškumo, unikalumo ir autentiškumo pavyzdys, skatinantis pažvelgti į poeziją iš kitos - platesnės ir inovatyvesnės – perspektyvos.

Penktokų eilėraščiuose ir pasakėčiose atskleidžiama meilė gamtai ir vaikiškas, tyras gyvenimo džiaugsmas. Rugilė Uginčiūtė savo kūrybos eilėraštyje „Vasaros rytas“ rašo: „, Prašvito saulė rytuose, / Žolė pasidengė rasa. / Pakilo mažas vieversys / Ir žadina visus kasryt ". Džiugu, kad net mažiausieji kūrėjai geba pastebėti ir aprašyti gamtos grožį. Galima būtų sukritikuoti pernelyg primityvų temų vaizdavimą.

Šeštokų eilėraščiuose gausu įvairovės. Vieni jų yra apie tėvynę, patriotizmą, tautinę brandą, kiti apie gyvenimo ambicijas, siekius. Andrėja Matuzevičiūtė, Justina Šaltytė eilėraščiuose išreiškia neapsakomą Lietuvos grožį, begalinę meilę tėvynei. Kamilės Žitkauskaitės, Ugnės Vaitkevičiūtės kūryboje galima įžvelgti žmogaus dvasios būsenos analizę. Svarbu pastebėti, jog aprašomoms rimtoms kūrybos temoms trūksta brandumo.

Septintokai kūryboje bando gilintis į žmogaus moralę, vertybių sistemą ir visatos slėpinius. Nagrinėjamos nesenstančios pasaulio vertybės: meilė, atkaklumas, šeima, laikas, viltis, ryžtas. Taip pat būtina paminėti septintokų ir aštuntokų originalią kūrybos integraciją su anglų kalba. Vis dėlto kai kurie eilėraščiai, versti iš anglų kalbos, yra gana negatyvūs.

Dešimtokų kūryboje svarstoma žmogaus ir pasaulio egzistencijos būties prasmė. Dvasios stiprybės, gyvenimiškos patirties išraiška skatina neišsižadėti savų prioritetų. Pagrindinis kūrybos trūkumas – melancholiškos idėjų apraiškos.

Taigi, mokinių kūryba yra jausminga, išraiškinga ir prasminga. Skaitant antologiją galima daryti prielaidą, jog mokiniai geba ir vertina ilgaamžiškąsias vertybes, žmogiškąją moralę, senąjį paveldą, dvasinę ir tautinę brandą. Bėgant metams tobulėja mokinių kūrybiniai įgūdžiai,

poezija tampa įvairiapusiškesnė, idėjos, siekiai ir pasaulėžiūra novatoriškesni.

Recenziją parengė 10 klasės mokinės

Eglė Navickaitė, Milena Kalesninkaitė ir Rasa Butkutė

